

мството. Ето така дългата верига отъ блѣскави заслуги къмъ своя народъ, този великанъ на свободата увѣнчава сега още и съ сияйна корона на служителъ на истината. Слѣдъ цѣлъ животъ усилия за доброто на рода си, той ни носи накрай и най-свѣтлата отъ всички патриотически грижи—грижа за история и правда. Тѣзи редове ние му отправяме съ най разумно чувство, като день на благодарностъ“. Г-нь Страшимировъ е намѣрилъ за добре архива си да го раздѣли на отдѣли, споредъ документитѣ, дейцитѣ и времето, които документи се допълнятъ единъ съ другъ и разясняватъ цѣлото време отъ този периодъ. Отъ 15-тѣхъ отдѣла въ този архивъ съмъ вземалъ само сжществената частъ, която се отнася за популарния войвода.

Въ I отдѣлъ е кореспонденцията на Любенъ Каравеловъ отъ 1871—1876 год. Въ този отдѣлъ сж помѣстени 10 писма до Панайотъ Хитовъ. Въ първото писмо, което е безъ дата, му съобщава, че е избранъ въ централния български революционенъ комитетъ, изпраща му устава, сетне ще му испрати 50 билета за спомоществувание, и му обажда адреса на външния пликъ, съ който да се препращатъ писмата до Каравеловъ, като председателъ на комитета—г-нь Спиро Костадинъ търговецъ Букурещъ (споредъ революционния обичай пликоветѣ на писмата сж двойни: вжтрешенъ и външенъ. Вжтрешния е истинското име на самия адресантъ, а външния е до нѣкое видно лице, търговецъ, чорбаджия или драгоманъ въ нѣкое консулство, за да нема никакво съмнение предъ турската властъ). Въ 2-то писмо отъ 21 IX 1871 год. му пише, че печатницата още не е натъкмилъ и щель да дойде Балкански. Въ 3-то отъ 12 X с. г. му пише, че преди 3 дена комитета е билъ събранъ и решилъ да бжде извиканъ и той и да се погрижи за изпращане словата отъ типографа Райчева. Въ 4-то отъ 29 V 1873 г. му пише за неверния слухъ, че злоупотрѣбилъ ржкописа му (моего пжтуване по Стара Планина). Въ 5-то отъ 16 VII с. г. запитва: какво да се направи съ напечатанитѣ